

OBJECTIUS SENSE AMBICIÓ, RESULTATS ESCARRANSITS

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

La Direcció per Objectius, de moda fa unes dècades i amb alguna variació més formal que no pas de fons, és encara vigent en la majoria d'empreses. Direcció General fixa uns objectius d'acord amb l'encàrrec del Consell d'Administració i la resta de l'organització els fa seus. La Direcció Participativa per Objectius no va assolir el mateix èxit, potser perquè aquesta variant començava per baix; es creia que qui coneixia el mercat era qui n'estava més a prop. De fet, però, malgrat que les bases marcaven els objectius, Direcció General en feia l'acumulat i, si veia que no arribaven on volia, començava una negociació interna que els traduïa a l'alça. Què passava a final d'any? Doncs, que sempre sortien els números que havia acabat fixant la Direcció General, cosa que demostrava qui tenia raó i que els objectius inicials eren poc ambiciosos.

Amb l'estatut ha passat al contrari. El parlament català va presentar uns objectius que el govern de Madrid, d'acord amb la majoria dels negociadors catalans, ha revisat fins a deixar-los en una petita fracció, perquè deien que perjudicaven la mateixa DG i que posaven en entredit la raó de ser de l'empresa. Entremig, la imatge negociadora dels nostres polítics davant les rebaixes fa pensar que no calia tanta palla al ruc: uns amb el lliri a la mà, altres contents amb un plat de lleties, i altres sense brúixola. Per sort, la imatge empresarial dels catalans és molt més sòlida: gent seriosa, de fiar, competent, competitiva i que sap negociar. Les empreses saben que els objectius serveixen perquè la gent treballi amb il·lusió i amb la vista posada en el mateix nord; també saben bé que, quan es creu en els objectius i són un repte, els resultats són bons i que, quan no s'hi creu, els resultats són, per força, escarransits.